ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΠΡΑΒΟ, Ρενᾶτε! εἶπε ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων στὸν Ρουτζιέρι. Κι' αὐτὰ τὰ φτιασίδια τί εἶνε; τὸν ρώτησε κατόπιν.

— Εἶνε ἀπὸ τὰ συνηθισμένα, βασίλισσά μου. Αὐτό, π. χ., εἶνε μαῦρο γιὰ τὶς βλεφαρίδες καὶ τὰ φρύδια. Ἐκεῖνο τριανταφυλλένιο γιὰ τὰ χείλη. Τὸ ἄλλο χρησιμεύει νὰ δίνη στὸ πρόσωπο γυαλισταρὸ χρῶμα. Καὶ ὅμως, ἡ γυναίκα ποὺ θὰ μεταχειρισθῆ αὐτὰ τὰ φτιασίδια, μετὰ δυὸ μέρες θἄχη στὸ πρόσωπο φοβεροὺς πόνους, οἱ ὁποῖοι θὰ καταλήξουν σὲ ἕλκος καὶ θὰ τὴ μεταβάλουν σὲ τέρας ἀσχημίας...

— Ἄ, δὲν σκοτώνει λοιπόν;

— Ξέρατε πολὺ καλά, Μεγαλειοτάτη, ὅτι ὁ χειρότερος θάνατος γιὰ μιὰ γυναῖκα εἶνε ἡ στέρησι τῆς καλλονῆς της.

— Καλά, τὸν διέκοψε ἡ Αἰκατερίνη. Κι' αὐτὸ ἐκεῖ πέρα ποὺ μοιάζει σὰν νερό, τί εἶνε;

— Τὸ βρήκατε, Μεγαλειοτάτη. Εἶνε νερὸ καὶ μάλιστα καθαρώτατο. Εἶνε τὸ καλύτερο παρασκεύασμα τῆς Λουκρητίας Βοργίας καὶ δὲν ἀφίνει κανένα ἴχνος στὸ στόμα τοῦ ἀτόμου ποὺ τὸ πίνει. Ἂν κάμετε σὲ κανέναν τὴν τιμὴ νὰ τὸν προσκαλέσετε σὲ τραπέζι καὶ τοῦ δώσετε λίγο ἀπ' αὐτὸ τὸ νερό, νὰ εἶστε βέβαιη πὼς θὰ γυρίση στὸ σπίτι του μιὰ χαρά. Ὕστερα ὅμως ἀπὸ ἕνα μῆνα θ' ἀρχίση νὰ αἰσθάνεται κάποια ἀδιαθεσία. Σιγὰ—σιγὰ θὰ κοπῆ ἡ ὄρεξί του, θὰ τὸν καταλάβη γενικὴ ἀδυναμία καὶ τρεῖς ἀκριβῶς μῆνες μετὰ τὸ γεῦμα θὰ πεθάνη!

— Τὰ θερμά μου συγχαρητήρια, Ρουτζιέρι, ἀλλὰ τὸ μέσον αὐτὸ ἀργεῖ νὰ φέρη ἀποτέλεσμα...

— Ἂς διαλέξωμε λοιπὸν κανένα ἄλλο. Αὔριο νομίζω ὅτι θὰ συναντηθῆτε μὲ κάποιο πρόσωπο ποὺ σᾶς ἐνοχλεῖ. Μετὰ πόσον καιρὸ θέλετε νὰ πάψη αὐτὴ... ἡ ἐνόχλησι;

— Εἶνε ἀνάγκη ἡ Ἰωάννα ντ' Ἀλμπρὲτ νὰ πεθάνη ὕστερ' ἀπὸ εἴκοσι ἢ τριάντα μέρες ἀπὸ σήμερα. Οὔτε παραπάνω, οὔτε παρακάτω.

— Ἡ ὑπόθεσι αὐτὴ εἶνε εὐκολώτατη, Μεγαλειοτάτη, καὶ θὰ κανονιστῆ μιὰ χαρά. Διαλέξτε καὶ πέπε μου τί θέλετε ἀπ' αὐτὸ τὸ μικρὸ ἐβένινο τραπέζι...

— Τί εἶνε αὐτὸ τὸ βιβλίο;

— Εἶνε ἕνα προσευχητάριο, δεμένο ἐξαίρετα καὶ στολισμένο μὲ χρυσὲς πόρπες, πολὺ κατάλληλο γιὰ τὰ χέρια ἑνὸς καλοῦ καθολικοῦ. Ἀρκεῖ νὰ τὸ ξεφυλλίση καὶ....

— Φτάνει.... φτάνει, εἶπε ἡ Αἰκατερίνη. Ξεχνᾶς ὅτι ἡ Ἰωάννα ντ' Ἀλμπρὲτ εἶνε διαμαρτυρομένη; Κι' αὐτὸ ἐδῶ τὸ καλαθάκι τί χρησιμεύει, Ρενᾶτε;

— Εἶνε ἕνα πολύτιμο κοσμοτέχνημα, κατασκευασμένο ἀπὸ καθαρὸ χρυσάφι, ἀληθινὸ βασιλικὸ δῶρο. Ἀνοίξτε το καὶ θὰ δῆτε ὅτι ἀπὸ μέσα εἶνε στρωμένο μὲ δέρμα τῆς Κορδούης. Ἔχει ἐπίσης καὶ μιὰ ἔλαφρὴ μυρωδιά, καθόλου ἐπικίνδυνη. Ἂν ὅμως ἀγγίξετε αὐτὸ τὸ δέρμα, ἂν ἀφῆστε γιὰ λίγο τὸ χέρι σας ἐπάνω του, ἡ οὐσία μὲ τὴν ὁποίαν εἶνε διαποτισμένο, θὰ μπῆ διὰ τῶν πόρων τῆς ἐπιδερμίδος στὸ αἷμα σας καὶ μετὰ εἴκοσι μέρες θὰ σᾶς πιάση πυρετός, ἀπ' τὸν ὁποῖο θὰ πεθάνετε ἀσφαλῶς.

— Πολὺ καλά, ἀλλὰ δὲν μοῦ ἐξήγησες γιὰ ποιὸ λόγο πρέπει νὰ βάλη κανεὶς τὸ χέρι του μέσα στὸ καλάθι.

— Ἔχετε δίκηο. Ἀντὶ τοῦ χεριοῦ ὅμως μπορεῖ νὰ βάλη κανεὶς μέσα στὸ καλάθι ὁτιδήποτε ἄλλο βρίσκεται σὲ ἄμεση σχέσι μὲ τὸ χέρι ἢ μὲ ἄλλο μέλος τοῦ σώματος, π. χ. ἕνα μεταξωτὸ περιλαίμιο ἢ γάντια. Τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶνε καὶ πάλι τὸ ἴδιο, γιατὶ τὸ περιλαίμιο ἢ τὰ γάντια θὰ ποτισθοῦν ἀπ' αὐτὴν τὴν οὐσία καὶ θὰ τὴν μεταδώσουν στὸ σῶμα τοῦ ἀτόμου, στὸ ὁποῖο θὰ χαρίσετε τὸ καλαθάκι....

— Ὤ, μὰ αὐτὸ εἶνε ἀριστούργημα!...

— Πράγματι, εἶνε τὸ ἀριστοτεχνικότερο ἔργο μου. Γιὰ νὰ συνδυάσω τὰ μίγματα ποὺ ἀπετέλεσαν τὴ δηλητηριώδη οὐσία του, κατέγινα πολλὰ χρόνια καὶ ἄπειρες φορὲς ἐκινδύνευσα νὰ πέσω θῦμα τῶν δηλητηρίων ποὺ ἀνακάτευα. Μὲ ἄλλα λόγια, βασίλισσά μου, μέσα σ' αὐτὸ τὸ κοσμοτέχνημα περιέκλεισα μὲ τὸν ἐξιπνότερο τρόπο τὸ θάνατο. Πάρτε το λοιπόν, εἶνε δικό σας...

— Τὸ παίρνω! φώναξε ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων, τῆς ὁποίας τὸ πρόσωπο πρόδινε μιὰ ἀνέκφραστη ἱκανοποίησι.

Σήκωσε ἔπειτα γιὰ μιὰ στιγμὴ μὲ τὰ χέρια της τὸ θανατηφόρο δῶρο ψηλὰ καὶ ψιθύρισε:

— Ἀφοῦ εἶνε θέλημα Θεοῦ, ἂς γίνη!....

Κατόπιν ἡ Αἰκατερίνη κι' ὁ Ρουτζιέρι ἄνοιξαν τὴν πόρτα τοῦ ἐργαστηρίου καὶ βγῆκαν ἔξω.

ΟΙ ΠΟΛΙΟΡΚΗΜΕΝΟΙ

Μιὰ μέρα ὕστερα ἀπ' τὴν συνάντησι τοῦ Φραγκίσκου ντὲ Μονμορανσὺ μὲ τὴν κόρη του καὶ τὴ σύζυγό του, στὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Μονμάρτρης ἐπικρατοῦσε ἀπόλυτη ἡσυχία.

Ὁ Φραγκίσκος ἔλπιζε, ὅτι ἡ Ἀνναμπέλλα, ἀφοῦ περνοῦσε ἡ πρώτη κρίσις τῆς ἀσθενείας της, θ' ἀνακτοῦσε καθ' ὁλοκληρίαν τὸ λογικό της κι' ἑπομένως δὲν ἀνησυχοῦσε πολὺ γι' αὐτό.

Ἡ Λουΐζα πάλι, μεθυσμένη ἀπὸ χαρὰ ποὺ ξαναβρῆκε τὸν λατρευτό της πατέρα, δὲν εἶχε κι' αὐτὴ καμμιὰ ἀμφιβολία, ὅτι ἡ μητέρα της θὰ ξαναρχόταν στὰ λογικά της καὶ θὰ μποροῦσε, ὕστερα ἀπὸ τόσων χρόνων περιπέτειες, νὰ λάβη κι' αὐτὴ μέρος στὴν εὐτυχία ποὺ τῆς ἐπεφύλασσε τὸ πεπρωμένο.

Ἔτσι ὅλοι ἐλπίζαν στὸ Θεὸ κι' ἦσαν εὐχαριστημένοι ποὺ συναντήθηκαν κάτω ἀπ' τὴν ἴδια στέγη, μηδὲ αὐτοῦ τοῦ γέρο Παρνταγιὰν ἐξαιρουμένου.

Ἡ νύχτα πέρασε ἐπίσης ἥσυχη. Ὡσότου κατὰ τὸ βράδυ τῆς ἑπομένης, παρατηρήθηκε ζωηρὴ κίνησι στὸ δρόμο, μπρὸς στὸ σπίτι. Ἦταν ὁ Ἐρρῖκος Μονμορανσὺ ποὺ εἶχε πάει μ' ἕνα μέρος τῆς φρουρᾶς τῶν ἀνακτόρων νὰ ἐπιθεωρήση τὸ ἀπόσπασμα ποὺ φύλαγε τὸ σπίτι, ὅπου ἦσαν κλεισμένοι οἱ δυὸ Παρνταγιάν.

Ὁ Ἐρρῖκος εἶχε μαζύ του σαράντα ἄνδρες γιὰ νὰ ἀντικαταστήση τοὺς φρουροὺς τοῦ δοικὸς ντ' Ἀνζοῦ. Ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν βρισκόταν ἕνας ἀξιωματικὸς τοῦ βασιλικοῦ οἴκου, καθὼς καὶ ὁ λοχαγὸς ποὺ εἶχε λάβει τὴν προσωπικὴ ἐγγύησι τῆς Ἀνναμπέλλας γιὰ τοὺς Παρνταγιάν.

Ὁ Ἐρρῖκος Μονμορανσὺ πέρασε ὅλη αὐτὴ τὴ νύχτα στὸ ὕπαιθρο. Κατὰ τὴ χαραυγή, μὴ μπορῶντας νὰ περιμένη πειά, διάταξε τοὺς στρατιώτας του νὰ γεμίσουν τὰ ὅπλα τους καὶ νὰ εἶνε ἕτοιμοι.

Συγχρόνως ἔβαλαν σ' ἐνέργεια ἕνα εἶδος πολιορκητικοῦ κριοῦ, τὸν ὁποῖο εἶχε κατασκευάσει ἀπὸ μιὰ πελωρία δοκό. Τὸ μηχάνημα αὐτὸ θὰ τὸ χρησιμοποιοῦσαν γιὰ ν' ἀνοίξουν μὲ τὴ βία τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ ποὺ βρισκόντουσαν οἱ Παρνταγιάν.

Ὁ γέρο Παρνταγιάν, ἀκούγοντας ὅλον αὐτὸ τὸ θόρυβο στὸ δρόμο, πρόβαλε τὸ κεφάλι του ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ, βλέποντας ὅλες αὐτὲς τὶς προετοιμασίες, εἶπε μέσα του:

— Ἂν αὐτοὶ μᾶς ἐπιτεθοῦν, παρὰ τὴ συμφωνία τους μὲ τὴν οἰκοδέσποινα, τότε δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ τηρήσουμε κι' ἐμεῖς τὸ λόγο μας.... Εἴμαστε ἐδῶ φυλακισμένοι ὑπὸ τὴν προσωπικὴ ἐγγύησι τῆς κυρίας Ἀνναμπέλλας ντὲ Πιέν καὶ κάθε ἐχθροπραξία τους μᾶς παρέχει τὸ δικαίωμα νὰ φύγουμε.

Τὴ σκέψη του αὐτὴ τὴν εἶπε στὸν Φραγκίσκο, ὁ ὁποῖος συμφώνησε ἀπολύτως μαζύ του. Μόνον ὁ γιός του δὲν ἤθελε ν' ἀκούση τὶς συμβουλὲς τοῦ πατέρα του. Ὁ Ζὰν ντὲ Παρνταγιὰν ἦταν τῆς γνώμης, ὅτι ἔπρεπε νὰ φύγουν κρυφὰ ἀπ' τὸ σπίτι ἡ Ἀνναμπέλλα κι' ἡ Λουΐζα μὲ τὸν Φραγκίσκο Μονμορανσύ, αὐτὸς ὅμως κι' ὁ πατέρας του ὤφειλαν νὰ μείνουν.

Τότε ὁ γέρο Παρνταγιὰν πῆρε παράμερα τὸν γιό του καὶ τοῦ εἶπε:

— Μ' αὐτὸ ποὺ ζητᾶς, παιδί μου, βλέπω ὅτι θέλεις νὰ πεθάνης!...

— Μίλισται, πατέρα, ἀπάντησε ὁ Ζάν.

— Τότε θὰ πεθάνουμε μαζύ! Ἀλλὰ γιὰ πές μου. Γιατὶ θὲς νὰ σκοτωθῆς; Φοβᾶσαι μήπως χάσης τὴ Λουΐζα τώρα ποὺ βρῆκε τὸν πατέρα της; Τὴ θεωρεῖς τόσο περήφανη κι' ἀχάριστη; Ζήτησες τὴν κόρη σὲ γάμο ἀπὸ τὸν πατέρα της; Σοῦ ἀρνήθηκαν;

(Ἀκολουθεῖ)